

Libris cele mai frumoase.RO

Respect pentru oameni și cărți

POVEȘTI

cu înțelepciune, morală și proverbe

de Charles Perrault

Cenușăreasa

casa poveștilor

cele mai frumoase

POVEȘTI

cu înțelepciune, morală și proverbe

de Charles Perrault

Cuprins:

1. Cenușăreasa.....2-7
2. Scufița Roșie.....8-13
3. Motanul Încălțat.....14-19
4. Tom Degețel.....20-29
5. Piele de Măgar.....30-37
6. Frumoasa din Pădurea Adormită.....38-45
7. Riquet cel moțat.....46-51
8. Zânele.....52-57
9. Barbă Albastră.....58-63

Charles Perrault (n. 12 ianuarie 1628 și d. 16 mai 1703 la Paris)

A fost un poet, scriitor de proză și povești. Devine celebru în anul 1697 după ce a publicat încântătoarele sale povești într-o ediție cu titlul

«Poveștile mamei mele găasca».

Charles Perrault

1697

Cenușăreasa

A

fost odată un om bogat care s-a căsătorit pentru a doua oară cu o femeie fudulatică și rea de gură, care avea două fete la fel de rele ca și ea. Omul, avea și el o fată din prima căsătorie, de o rară bunătate.

Chiar din primele zile, mama vitregă își arătase răutatea, cum putu mai bine, față de fata bărbatului, în schimb le corcolea pe ale ei cu toată dragostea. Sărmana fată îndura nedreptatea în tăcere și nu îndrăznea să se plângă tatălui său pentru a nu-i spulbera fericirea. Când își termina toate treburile, se așeza pe cenușa dintr-un colț al șemineului și de aceea o numeau Cenușăreasa. În ciuda zdrențelor pe care le purta, era de mii de ori mai frumoasă și mai elegantă decât surorile sale vitregi, mereu îmbrăcate și răsfațate cu haine noi.

Dar iată că într-o zi, fiul regelui puse la cale o petrecere la palat și invită toate persoanele nobile din regat, printre care și surorile vitregi ale Cenușăresei. Mare bucurie era pe capul lor și începură imediat pregătirile pentru marea petrecere. Cenușăreasa, sărmana, era cea care trebuia să calce și să aranjeze hainele surorilor sale.

Când sosi ora și surorile vitregi plecară la bal, Cenușăreasa începu să plângă. O auzi nașa sa Zâna și o întrebă ce a pățit. Cenușăreasa îi răspunse printre lacrimi că i-ar plăcea și ei să meargă la bal. Atunci Zâna i-a spus:

– Pentru că ești o fată blăjină și bună la suflet, am să te ajut să te duci la bal, dar pentru aceasta va trebui să mergi în grădină și să culegi un dovleac. Cenușăreasa îi aduse Zânei cel mai frumos dovleac pe care îl

găsi. Atunci, Zana își îndreptă bagheta sa magică spre dovleac și într-o clipă apărură o caleașcă de o frumusețe rară. Apoi Zâna deschise ușa la hambar, de unde ieșiră vre-o șase șoriceci pe care îi transformă cu bagheta în șase cai frumoși. Iar șobolanul cu mustăți mari, care stătea prins în capcană într-un colț de hambar, îl transformă într-un vizitiu mustăcios. Șase șopârlițe, ce rătăceau pe cărare, le transformă în șase servitori eleganți. Apoi nașa atinse cu bagheta sa magică zdrențele Cenușăresei și într-o clipă ele se transformară

Într-o rochie aurie împodobită cu diferite pietre prețioase, care străluceau în toate culorile. Iar papucii din lemn se transformară în niște pantofi de cristal cum nu mai văzuse nimeni prin părțile acestea.

Cenușăreasa cum urcă în caleașcă, nașa îi spune:

– Să nu zăbovești la bal după miezul nopții. Dacă întârzi măcar cu un minut, va dispărea vraja și cu ele vor dispărea și caleașca, și caii, și servitorii, și în loc de prețioasa ta rochie vei purta zdrențe.

– Promit, răspunse fata și caleașca porni spre palat.

Cum păși Cenușăreasa în sala unde erau deja invitații, au rămas cu toții cu gurile căscate de frumusețea și eleganța prințesei necunoscute. Prințul, vrăjit și el de strălucirea nou-venitei, o invită la dans și nu se despărți de ea toată noaptea.

Cenușăreasa era în culmea fericirii și pierdu noțiunea timpului, uitând de promisiunea dată nașei sale. Când orologiul bătu ora douăsprezece, a sărit ca arsă din brațele prințului și, ieșind în fugă din palat pierdu pe scara de la intrare unul dintre pantofii săi de cristal. Prințul, care ieșise în urma ei, a găsit pantoful.

Cenușăreasa ajunsese acasă în zdrențele sale, pe care le purta zi de zi. Din hainele pe care le purtase la bal, nu mai rămăsese decât cu un pantof de cristal.

Când surorile vitrege se întoarseră acasă, îi povestiră Cenușăresei despre apariția neașteptată a frumoasei prințese, despre pantofiorul de cristal pe care prințesa îl pierduse și despre aceea că prințul părea foarte îndrăgostit de necunoscută.

Prințului atât de mult îi căzu tronc fata, că porunci să se anunțe în tot regatul că se va căsători cu fata căreia i se va potrivi pantoful.

Când ajunsese și la ei trimisul din partea prințului, Cenușăreasa recunoscuse pantofiorul și întrebă:

– Pot și eu să-l încerc?

Surorile vitrege începură să râdă în hohote, dar cavalerul care ducea pantofiorul spuse că primise ordin ca toate tinerele să-l probeze. Mare fu mirarea surorilor vitrege când văzu pantofiorul pe piciorul Cenușăresei. Atunci Cenușăreasa scoase și al doilea pantof și, cum îl puse pe picior, zdrențele ei se prefăcură în haina ce o purtase la bal, care acum străluceau și mai frumos. Surorile o recunoscură pe prințesa misterioasă de la bal și se aruncară la picioarele ei cerând iertare pentru răul pe care i-l făcuseră. Cenușăreasa le îmbrățișă și le spuse că le iartă.

Apoi Cenușăreasa a fost condusă la palat. Prințul nu-și găsea loc de bucurie, i se păru acum fata mai frumoasă ca niciodată și o ceru în căsătorie. Apoi a dat ordin să înceapă pregătirile de nuntă, care ținuu câteva zile la rând.

Iar morala spune așa: *omul înțelept, cu cenușă oricât l-ai unge, tot departe ajunge.*

Cenușăreasa, fiind bună la suflet, le primi pe cele două surori la palat și le căsători și pe ele cu nobili de la curte. Căci, vorba cea: *într-un om cu suflet mare nu e loc de supărare.*

